De Zomertijd

Een actueel
: Verhaal :

Alla, het is tijd om in te spannen," commandeerde boer Adriaans zijn nieuwen knecht, een ellenlangen slungel van een jongen met een meer dan bar onverstandig voorkomen, „Alla en wat gauwtjes, want als ik je wèl in de ramen heb, ben jij ook al geen draver"....

„Hu-u-u?" geeuwde de jongen en harkte kwiers met de handen door zijn ragebol van 'n pruik.

„Ja, mooi; als ik op sterven leg, zal ik jou om den dood sturen; dan maak ik het nog 'n tijdje. Schiet nou maar wat op."

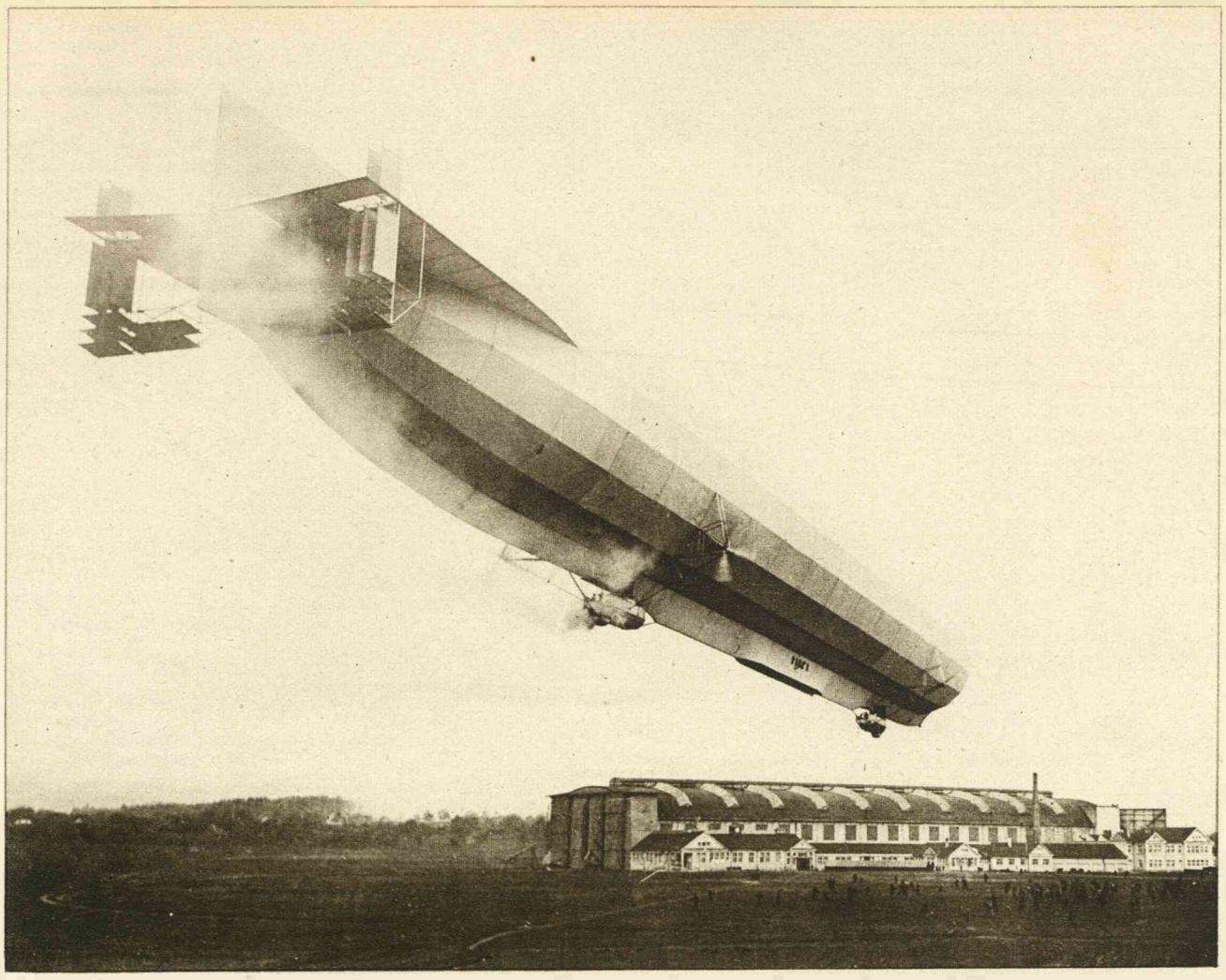
„Ik dacht, dat... e... e", bromde de jongen.

„D'r valt hier niks te denke."

„Nee maar, baas," weerstreefde de knaap nog, „ik dacht, dat het nog niet zoo laat was."....

„Het is krek acht uur, op den kop af."

En als de jongen zijn oliedomme wezenstrekken zóo verwrong, dat de baas er een tikje twijfel op lezen kon, trok deze een zwaar gouden savonnette uit den zak, en hield ze

DE ZEPPELIN-AANVALLEN OP ENGELANDS OOSTKUST.

In verband met de in den laatsten tijd veelvuldig ondernomen aanvallen met Zeppelins op de Oostkust van Engeland, geven wij hierboven een foto, genomen op het oogenblik, dat een van deze moderne aanvalswerktuigen opstijgt, om een tocht naar het vijandelijke land te ondernemen. De enorme afmetingen van dit vliegtuig komen duidelijk uit, wanneer men deze vergelijkt met de zich in de gondels bevindende manschappen.

den knecht voor. „Die liegt nooit, heeft nooit gelogen en zal nooit liegen; geen minuut, geen seconde, geen sikkepit. Mijn grootvader heeft dat plechtig aan mijn vader verklaard, en mijn vader aan mij. Al staat de heele wereld op zijn kop (en dat heeft er nou met den oorlog vèèl van), dit horloge en de oude klok in het voorhuis liegen nooit. Dus als ik zeg: het is zoo of zoo laat, dan is het zoo laat."

„Hóe laat?"

„Zoo laat als ik zèg."

„Maar hoe laat zégt u?"

„Dat komt er niet op aan.... schiet maar op."

De jongen knikte vaag, mompelde dan iets van „hardloopers zijn doodloopers", en ging na het uitspreken van deze zijne levensphilosophie naar den achterstal om de vos op te tuigen. Adriaans dribbelde intusschen het huis in, begon daar, tusschen happen van zijn boterham door, wat te grasduinen in papieren, waarvan hij er dan een aantal uitschoot en bij zich stak, want hij moest naar de stad voor zaken, en zaken waren zaken. Dan was sekuur de boodschap. Vooral met stadsmenschen. Want die nàmen je, als je niet uit je doppen keek. Op leven en dood namen ze je. Hij wantrouwde ze allemaal. Ze zaten vol met rare fratsen, en gaár dat ze waren.... Je kon niet genoeg oppassen met ze.

In het voorhuis sloeg de Friesche staartklok éénen slag met haar klinkend belgeluid, juist wanneer hij klaar stond om naar buiten te gaan. Hij trok zijn savonnette te voorschijn, en keek erop, maar niet uit twijfel, neen, het gebeurde alleen om de prompte preciesheid van de beide uurwerken bij hun samenwerking nog weer eens te constateeren, en hij deed dit met een blik, welke een even naïeve als duizelingwekkende verwaandheid uitwees.

Even wendde hij zich dan nog om, groette zijn vrouw, die op de deel met de meiden aan het werk was, en trad naar buiten. Vos stond nu zoo goed als reisvaardig aangespannen voor een sjees, die evenals de klok en het horloge en de heele inboedel van vader op zoon was overgegaan, en gelijk het andere een nog niet geheel onbruikbare antikiteit genoemd mocht worden. Adriaans nam de leidsels of beter hij rukte ze uit de handen van den jonkman, die naast het gespan rechtop, je kon wel zeggen op staanden voet, ingesluimerd was en door dezen ruk vermoedelijk van een nona-aanval gered werd.

„Slaapzak," schold Adriaans driftig, terwijl hij instapte, „weergasche slaapzak, waar is de klatsj?"

Na eenig rondsnuffelen bracht de lummel de zweep. Adriaans pakte die van hem aan, liet ze eens rond het ziellooze hoofd van den nu terugdeinzenden jonkman zwirrelen, en zette de Vos aan: „Allo, Annemie, naar de stad."

Wanneer het paard aanstapte, zouden ze er tegen tienen kunnen wezen, en dat diende ook, want op dat uur moest Adriaans op het kantoor van de conservenfabriek zijn, waar hij zaken deed. Hij hield er dus een pleiziérig gangetje in, van nul komma zooveel. Het

DE STRIJD OM VERDUN.

Verdun is door de belegerende Duitsche troepen voor een groot gedeelte reeds in puin geschoten; steeds woeden op verschillende punten der stad hevige branden, die verwoesten wat door de projectielen nog gespaard bleef. Op onze foto ziet men eenige „brancardiers", die met ware doodsverachting onder een voortdurenden regen van vuur en ijzer redden wat te redden valt.

BIRRELL,
die als Staatssecretaris van Ierland is afgetreden.

MINISTER POULLET IN HET VLUCHTELINGENKAMP TE EDE. *(foto's Van Voorst van Beest.)*

Maandag 1 Mei heeft de Belgische minister Poullet een bezoek gebracht aan het vluchtelingenkamp te Ede, waar hij zich geruimen tijd met de bewoners onderhield. De afbeelding *links* geeft den ingang met de poort van het kamp; *rechts:* Minister Poullet (x) in gesprek met de vrouwen en kinderen van het kamp, die hem algemeen „een vriendelijken mensch" noemden.